

Félúton sem jártunk még
a bizonyosság pusztasága
és a kétségbeesés lankái között,
máris ránksötétedett.

Homályba borult a táj, és úgy maradt
évekig, mert amikor botod
végét követve az égre
emeltük tekintetünket,

a málló plafon alatt egyetlen
kétségbeesett galamb csapkodott csak.
Ebből kellett volna kiolvasnod
valamit, de inkább hallgattál.

Összepréselted kirúszozott, ráncos ajkaidat,
és hiába könyörögtünk, hiába
fenyegettünk, mint egy vén hímringyó,
halkan nyüsztetted egyre.

(Azt hallottam,
később hajléktalan lettél,
egy metróállomáson kéregettél sokáig,
ahol kutyádat is megtúrták,
csak a gyerekek csúfoltak mindig,
itt ül a vak jós,
aki semmit sem mert mondani,
itt ül a gyáva, a néma.
Végül innen is kitiltottak,
aztán a többiekkel együtt
elvezettek a dombok mögött
felfénylő meszesgödörökig,
hogy senki ne kérdezzen rá
a szeplőtelen város fogantatására.)

Így indultunk, egyedül,
felázott az agyagos út lábaink alatt,
pedig nem esett eső,
és mi sem hullattunk búcsúkönyvet.

A jobb otthon utáni vágy nyirkát
tapostuk, közben mégis
egy vidéki gyerekkor melaszával telt meg
a szánk,
alig győztünk köpködni folyton.

És az a legszebb, hogy semmit sem akartunk,
azon túl, amit egyébként is meg lehet kapni,
csak vágyakozni ne kelljen,
csak hiába remélni.

Ahogy mi jöttünk, az távozás volt,
betonkerítés tetejére szórt üvegszilánk,
tüskés párkány a madarak ellen,
vékony földréteg alatt belobbanó szemét.

Távoli kiáltásokra riadtam fel
egy deres útszélien,
a gazt fagyos szél fésülte végig,
és messzebb, mintha egy hatalmas télikabát
közelített volna felém kitért karokkal,
de hiába figyeltem,
sehogyan sem láttam meg a mélyén az
embert.

Persze, lehet, hogy nem is akartam igazán.

A madarak ellen

A madarak ellen

Vemhes az ég, ennyit mondtál csak,
és én ehhez mást nem is tettem hozzá,
borzasztó elképzelni, hogy fonnyadt
napjainkat
egyszer majd aranykorként fogják
felelmegetni.

Pedig penész ül minden szavunkon,
penész pereg a mozdulatainkról is,
ahogy eszünk, ahogy szeretkezünk,
ahogy álmatlanul forgolódunk a lucskos
matracon.

Mielőtt elindultunk, tettem egy ígéretet,
a nap, amelyen visszatérek, a látogatás napja
lesz,
a rokoni házakat végigjárom majd
egyenként,
kék lánggal lobogó disznóperzselővel a
kézben.

Egyetlen egyszer jártam igazi szeméttelenen,
csodálattal adózom azóta is
annak az óriási, rozsdamarta,
lánctalpas tologépnek, ami minden
ellenkező látszat ellenére
egyszer csak megrándult,
fullasztó, olajos gőzt préselve ki magából,
egy egész hegynyi összeállt,
rothadó masszát mozdított meg
egyetlen pillanat alatt.
Soha kétségbeejtőbbnek nem
éreztem, ami szép.

Nehéz, sötét szájával mégis
rámásított a félelem, hogy amit
hátrahagyok, jóval nagyobb
helyet foglal majd el,
mint amennyit én magam
valaha is értelmesen kitölteni bírtam.

(Nem csak a hallgatásod,
a húsod is összesavanyodott már,
mégis arra várok,
hogy mutass valamit végre,
a faszod,
bocsánat,
a krétaport, amit egykor a szemedbe
szórtak,
vagy inkább mégis,
elszáradt vénemberfarkad a föld alatt,
a szőr emlékét,
a madarakét, a kávézaccét,
a jövőt, amire visszagondolunk.)

Mocskos tollal, visítva csaptak
levegőbe a sirályok, míg odalent
szakadt ruhás, mezítlen lábú cigányok
vetődtek félre, ahogy az erőgép
átolta az egyik helyről a másikra a szemetet,
hogy helyet csináljon a szemétnek.

Soha ne érjek haza, ennél többet nem
remélhetek.